

Arrest

nr. 283 396 van 17 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 26 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.01.2022 werd ingediend door

Naam: P. Voornaam: E. Nationaliteit: Russische Federatie
Geboortedatum: (...)1983 Geboorteplaats: Miass
[...]

En de kinderen:

P., A.(X= [...])

P., A.(X=[...])

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene dient samen met haar minderjarige kinderen een aanvraag gezinshereniging in als echtgenote/stiefkinderen van de heer K., D. R. [...] met de Belgische nationaliteit, en dit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet Betrokkene beroept zich aldus op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, V van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt." Uit de melding via mail dd. 18/07/2022 van de stad Bilzen, blijkt dat betrokkene en haar 2 kinderen vertrokken zijn en dat het om een schijnhuwelijk zou gaan.

De Belgische referentiepersoon liet ook vertaalde documenten zien die aantonen dat de ex-partner van mevrouw P. in Rusland een aangifte heeft gedaan van kinderontvoering door mevrouw P. . Uit de negatieve woonstcontrole dd 18/07/2022 blijkt eveneens dat ze niet meer in de G. 17 woont

Betrokkene is niet langer woonachtig op het in België opgegeven adres.

Er dient te worden opgemerkt dat niet is aangetoond dat betrokkene zich bij de Belgische referentiepersoon komt voegen. Er is geen sprake meer van een samenwonen met de Belgische referentiepersoon.

Gezien dit gegeven, kan niet worden vastgesteld dat betrokkene de referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen en voldoet zij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene, het AI dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"1) Schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 ;van de artikelen 52 §4 van het Vreemdelingenbesluit : van artikel 62 van de Vreemdelingenwet ; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel ;

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004. nr. 132.710).

In de bestreden beslissing wordt voorgehouden dat "niet is aangetoond dat verzoekster zich bij de Belgische referentiepersoon komt voegen" en dat "er geen sprake meer is van een samenwonen met de Belgische referentiepersoon" nadat "uit de negatieve woonstcontrole dd. 18/07/2022 is gebleken dat verzoekster niet meer woont in de G. 17".

Verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissing niet uitgaat van de juiste feitelijke gegevens.

Verweerder verwijst naar een melding via mail dd. 18/07/2022 van de Stad Bilzen, waaruit zou moeten blijken dat verzoekster en haar twee minderjarige kinderen vertrokken zouden zijn en dat haar huwelijk met de Belgische K.D. een schijnhuwelijk zou zijn.

Verder stelt verweerder dat dhr. K.D. vertaalde documenten heeft getoond waaruit zou moeten blijken dat de ex-partner van verzoekster in Rusland een aangifte zou hebben gedaan lastens verzoekster wegens kinderontvoering.

Tenslotte stelt verweerder dat uit de negatieve woontscontrole dd. 18/07/2022 zou zijn gebleken dat verzoekster niet meer in de G. 17 woont.

Hieruit concludeert verweerder dat verzoekster zich niet komt voegen bij de Belgische referentiepersoon.

Verzoekster is van mening dat deze conclusie van verweerder ongegrond is en strijdig is met de feitelijke gegevens.

Verzoekster en dhr. K.D. leerden elkaar kennen via een datingsite.

In november 2020 kwam verzoekster naar België ; in december 2020 deed dhr. K. haar een huwelijksaanzoek.

Eind december 2020 woonde verzoekster in bij dhr. K. in diens woning in de M. 39. Bilzen.

Op 16 juli 2021 traden verzoekster en dhr. K. in het huwelijk.

De verstandhouding tussen verzoekster en haar partner verslechterde echter mettertijd.

Verzoeksters echtgenoot verkeerde regelmatig in een mentaal labiele toestand.

Verzoekster werd meermaals het slachtoffer van intra familiaal geweld vanwege haar echtgenoot die agressief en gewelddadig gedrag vertoonde. (Stukken 9-19)

Verzoekster stelde vast dat haar echtgenoot een grote schuldenberg had opgebouwd. (Stukken 20-43)

Als verzoekster aan dhr. K. om uitleg vroeg waarover de vele aangetekende brieven, aanmaningen en gerechtsdeurwaardersexploiten handelden, ontvlamde dhr. K. telkens in woede uitbarstingen en kreeg verzoekster te horen dat zij er zich niet mee moest bemoeien omdat zij daarvoor 'te dom' was en niets begreep van de Belgische wetgeving.

De onbetaalde rekening en schuldenberg werden dermate onhoudbaar dat in de winter van 2021 de nutsvoorzieningen (gas en elektriciteit) in de echtelijke woning werden afgesneden.

Dhr. K. die ex-militair is en een vuurwapen in huis heeft, begon grote geldsommen te eisen van verzoekster en dreigde ermee om verzoekster en haar kinderen anders te zullen vermoorden.

Verzoekster ging maandenlang gebukt onder de bedreigingen en fysieke en mentale mishandelingen. Futiliteiten binnen de relatie leidden tot woede uitbarstingen bij dhr. K.D. .

Dhr. K. liep voortdurend kwaad en gestrest rond en hield geen rekening met verzoekster, die in zijn ogen alleen maar goed was om het huis te poetsen en voor het eten te zorgen.

Deze situatie was dusdanig slecht dat verzoekster en haar kinderen A. (° 15/12/2016) en A. (° 10/04/2015) psychische problemen kregen veroorzaakt door angst en stress. (Stukken 9-15 & 85)

Nadat er uitvoerend beslag werd gelegd op de echtelijke woning in de M. 39 en de schuldeisers overgingen tot gedwongen openbare verkoop ervan, trokken verzoekster en haar kinderen samen met dhr. K. in juni 2022 in bij diens ouders in de G. 17, Bilzen. (Stuk 7)

Vanaf dan verergerden de mishandelingen die verzoekster en haar kinderen ondergingen.

Verzoekster en haar kinderen werden er het slachtoffer van mishandelingen niet alleen vanwege dhr. K.D. , maar ook vanwege diens ouders (P.T. en W.C.).

Verzoekster werd behandeld als een moderne huisslaaf. Zij en haar kinderen mochten geen gebruik maken van de badkamer en keuken. Verzoeksters gsm werd afgenomen.

Verzoekster overleefde dankzij voedselpakketten van burens en kennissen. (Zie getuigenissen burens - Stukken 90-103)

De crisissituatie in woning van het ouderlijk huis van dhr. K. bereikte op 16/07/2022 een climax.

Na de zoveelste bedreigingen en fysieke mishandelingen, vond er op die dag een politie interventie plaats.

De agenten stelden ter plaatse vast dat verzoekster uiterlijke tekenen vertoonde van slagen alsook verwaarlozing.

Voor haar veiligheid en die van haar kinderen, werden verzoekster en haar kinderen door de politie ontzet uit de woning en ondergebracht in een zgn. 'safe-house', bij het gezin G.-A..

Op 18/07/2022 stapte dhr. K.D. binnen bij de Stad Bilzen. loket afdeling Vreemdelingenzaken.

Hij vertelde aan de bevoegde beambte dat verzoekster en de kinderen 'vertrokken' zouden zijn en dat zijn huwelijk met verzoekster een schijnhuwelijk zou zijn.

Dhr. K. vroeg aan diezelfde beambte om het verblijfsrecht van verzoekster zo snel mogelijk in te trekken.

Dhr. K. toonde aan de loketbeambte Russische documenten en beweerde dat deze het bewijs zouden zijn dat verzoekster door haar Russisch ex-echtgenoot beschuldigd zou zijn van kinderontvoering.

(zie email dd. 18/07/2022 van de Stad Bilzen aan DVZ : (Stuk 2)

"Beste,

vandaag komt D.K. , de echtgenoot van E. P., bij onze dienst met de melding dat zij samen met haar 2 kinderen vertrokken is en dat het om een schijnhuwelijk zou gaan.

Hij liet ons vertaalde documenten zien die tonen dat de ex-partner van mevrouw P. die in Rusland een aangifte heeft gedaan van kinderontvoering door mevrouw P..

De ex-partner vraagt of er een mogelijkheid is om een negatieve beslissing te nemen. In het dossier zien wij dat er op 11/07/2022 een positieve beslissing werd genomen en dat indien er geen tegenbericht is van uw diensten de F-kaart na het vervallen van het A.I. mag aangevraagd worden.

Wij hebben inmiddels een woonstcontrole opgemaakt om vast te stellen of mevrouw nog woonachtig is op de G. 17.

Als ik mij niet vergis werd voor deze woning geen eigendomsakte of huurcontract voorgelegd nadat zij daar naar toe verhuisd zijn.

Is het mogelijk om het dossier te herbekijken?

Alvast bedankt.

Met vriendelijke groeten, N.S.")

Nadat de wijkagent dan op 18/07/2022 een negatieve woonstcontrole had uitgevoerd ten huize van de ouders van dhr. K.D. , nam verweerder op 20/07/2022 de bestreden beslissing.

Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Volgens verzoekster houdt de bestreden beslissing een schending in van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet alsook van artikel 52§4 van het Vreemdelingenbesluit.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen. (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809)

Zoals voormeld kende de echtelijke relatie tussen verzoekster en dhr. K.D. een moeilijke periode.

Verzoekster en haar kinderen waren het slachtoffer van intra-familiaal geweld.

De crisis in het gezin bereikte een hoogtepunt op 16/07/2022 waarop de lokale politie van Bilzen ter plaatse een interventie moest komen uitvoeren en waarbij verzoekster en haar kinderen werden ontzet uit de woning in de G. 17, Bilzen en ondergebracht in een safe-house alwaar verzoekster tot op heden nog steeds verblijft samen met haar kinderen.

De bestreden beslissing houdt in flagrante schending in van de motiveringsplicht.

Zoals voormeld, is de motivering in de bestreden beslissing niet draagkrachtig en is verweerder niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

De bestreden beslissing is integraal uitgegaan van een email dd. 18/07/2022 van de Stad Bilzen. (Stuk 2)

De inhoud van deze email is volledig gebaseerd op de eenzijdige ongefundeerde en ongecheckte beweringen van dhr. K.D. , die op die bewuste dag naar de Stad Bilzen was gestapt, om te gaan suggereren dat 'verzoekster vertrokken is' en dat 'zijn huwelijk met verzoekster een 'schijnhuwelijk ' zou zijn.

Wat betreft de notie 'voegen bij' zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2. eerste lid, 1 ° van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoekster naar vaste rechtspraak van de Raad van State die vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die is gehuwd met een Belgische onderdaan een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

Hieruit dient te worden geconcludeerd dat gezamenlijke vestiging moet worden uitgelegd in de zin van de Belg begeleiden of zich bij hem voegen en dat het hierbij moet gaan om een minimum aan relatie.

Op basis van de motivering in de bestreden beslissing dd. 20/07/2022, is verweerder volledig ten onrechte uitgegaan van het gegeven als zou er helemaal geen sprake zijn van enige relatie tussen verzoekster en dhr. K.D..

Méér nog, de bestreden beslissing gaat er -zonder enige vorm van onderzoek- zomaar van uit dat verzoeksters huwelijk met dhr. KD. een schijnhuwelijk zou zijn.

Tussen december 2020 en 16/07/2022 hebben verzoekster en dhr. K.D. steeds samengewoond.

De geldigheid van hun huwelijk, afgesloten op 16 juli 2021 is nooit in vraag gesteld.

Er is nooit een echtscheidingsprocedure opgestart, noch waren er eerder stappen ondernomen om een echtscheidingsprocedure op te starten ; laat staan om de geldigheid van het huwelijk in vraag te laten stellen.

Noch het Openbaar Ministerie, noch één van de echtgenoten, noch eventuele andere belanghebbenden hebben tot op heden een vordering tot nietigverklaring van het huwelijk ingesteld bij de familierechtbank.

Bijgevolg bestaat het huwelijk tussen verzoekster en dhr. K.D. nog steeds en sorteert het nog altijd rechtsgevolgen in de Belgische rechtsorde.

Door in casu de geldigheid van het huwelijk (minstens impliciet) te betwisten, overschrijdt verweerder zijn macht.

Verweerder heeft zich volledig ten onrechte gebaseerd op de inhoud van een (ongefundeerde) email dd. 18/07/2022 uitgaande van de Stad Bilzen.

Deze email was volledig opgesteld op basis van de louter eenzijdige en niet gecheckte beweringen van dhr. K.D..

Verzoekster van haar kant was op geen enkel ogenblik uitgenodigd geweest op het Stadhuis van Bilzen om haar feitenversie te geven.

Indien verzoekster dienaangaande op enigerlei wijze zou zijn gehoord geweest door het Stadsbestuur van Bilzen, dan had zij meer details kunnen aanvoeren over het feit dat zij en haar kinderen het slachtoffer waren geweest van intra-familiaal geweld door dhr. K.D. en diens ouders en over het feit dat er slechts twee dagen vóór het bezoek van dhr. K.D. aan de Stad Bilzen een dringende politie interventie was geweest om haar en de kinderen te ontzetten uit de echtelijke woonst om hen onder te brengen in een safe-house.

Het Stadsbestuur van Bilzen is op een onbegrijpelijk gebrekkige en onzorgvuldige manier te werk gegaan.

Zo stuurde het Stadsbestuur, direct na het loketbezoek dd. 18/07/2022 van dhr. K. D. aan haar diensten, diezelfde dag een email naar de diensten van verweerder, waarin de eenzijdige en ongecheckte beweringen van dhr. K. zomaar voor waar werden geponneerd.

Dhr. K. die zich -nota bene- maandenlang schuldig had gemaakt aan fysieke en mentale mishandelingen lastens verzoekster en haar kinderen, kwam op 18/07/2022 van de Stad Bilzen eisen dat 'er onmiddellijk een einde moest worden gemaakt aan het verblijfsrecht van verzoekster.

In plaats van dan tenminste een begin van onderzoek te voeren naar de echtheid en oprechtheid van de beweringen van dhr. K. bedient de Stad Bilzen dhr. K. vervolgens diezelfde dag meteen op zijn wenken en informeert zij de diensten van verweerder diezelfde dag via email over het feit 'verzoekster en haar kinderen vertrokken zijn en dat zij zich niet komt voegen bij de Belgische referentiepersoon'.

Dit is onbegrijpelijk en ongehoord...

Temeer daar er in de bewuste email dd. 18/07/2022 géén enkele achtergrondinfo wordt gegeven : zoals o.a. over het exacte moment dat verzoekster was 'vertrokken'.

Nochtans had de Stad Bilzen minstens kunnen én moeten weten dat er wel degelijk sprake was van intra-familiaal geweld binnen het gezin.

Amper twee dagen vóór het bezoek dd. 18/07/2022 van dhr. K.D. aan de Stad Bilzen, was de lokale Politie van Bilzen (!!!) immers een dringende interventie komen uitvoeren ten huize van verzoekster om haar en de kinderen te ontzetten uit de woning.

Deze Politie-interventie dd. 16/07/2022 had wel degelijk minstens ter kennis moeten zijn geweest van de diensten van de Stad Bilzen toen dhr. K.D. op 18/07/2022 naar de Stad Bilzen was gestapt om er lasterlijke en leugenachtige verklaringen te gaan afleggen lastens verzoekster.

Op 12/08/2022 heeft verzoekster uitgebreide verklaringen afgelegd op het Politiecommissariaat van Bilzen aangaande het intra-familiaal geweld.

In het gehoorverslag wordt er melding gedaan van de politie-interventie dd. 16/07/2022. (Stuk 3)

(zie voorlaatste blad Politie gehoorverslag dd. 12/08/2022 :

'Vraag: We zijn op 16/07/2022 ter plaatse moeten komen bij het ouderlijke huis van D.

Wat was er gebeurd?

Antwoord: Ik heb ruzie gehad over mijn verblijfskaart die moest aangepast worden. D. wou dat ik bleef met de oude kaart. De ouders moesten een attest van gezinssamenstelling geven, maar ze zeiden dat ze nooit wilden doen. Ze willen gewoon dat ik terug naar Rusland ga omdat ik geen geld geef. Mijn kinderen

en ik werden verhinderd om naar de keuken te gaan. De moeder duwde mij uit de keuken. De moeder vloekte op de kinderen. Ze durven niet meer de keuken in. Mijn zoon mocht vaak niet naar het toilet gaan van C. , omdat ze zei dat het van haar was. Mijn zoon durfde niet meer alleen naar het toilet gaan... .. Ik was heel bang die dag.. Hij was heel boos...Hij zei dat hij mij gaat vermoorden, zoals hij in Afrika heeft mensen vermoord..")

De bestreden beslissing, die zélf gebaseerd is op een email dd. 18/07/2022 van de Stad Bilzen, waarvan de inhoud :

- gebaseerd is op louter éézijdige en niet-geverifieerde beweringen van dhr. K.D.;
- niet overeenstemt met de werkelijkheid ;
- en het resultaat is van een flagrant onzorgvuldige bestuurshandeling ;

is dan op zichzélf eveneens gebrekkig en houdt eveneens een flagrante schending in van de motiveringsplicht.

Hetzelfde dient te worden gezegd over de eenzijdige en ongefundeerde bewering van dhr. K.D. op de Stad Bilzen dd. 18/07/2022 als zou verzoekster door haar Russische ex-echtgenoot beticht zijn van kinderontvoering.

Ook deze incorrecte, eenzijdige bewering van dhr. K., werd klakkeloos, en zonder enig onderzoek terzake (bijv. door verzoekster hiermee te confronteren en haaide kans te geven op een wederwoord) door de Stad Bilzen voor waar aangenomen en vervolgens per email dd. 18/07/2022 aan de diensten van verweerder overgemaakt.

Dat deze bewering van kinderontvoering wel degelijk ongegrond is. blijkt intussen uit de verklaringen van verzoekster dd. 12/08/2022 op het Politiecommissariaat Bilzen. (Stuk 4)

Verzoekster legde aan de Politie Bilzen uit dat een Russische rechtbank aan haaër het ouderlijk gezag + het hoederecht over de kinderen heeft toegewezen, waarbij de kinderen hun verblijfplaats bij verzoekster zullen hebben. (Stuk 8)

Verzoekster legde aan de Politie Bilzen het originele Russische -in kracht van gewijsde gegane - vonnis voor houdende afwijzing van de vordering van dhr. S.V. (vader van de A. en A.) tot vaststelling van de hoofdverblijfplaats van de kinderen.

(Politie-verhoor dd. 12/08/2022 :

"Er is een definitief vonnis met nummer 2-4016/2021 dd 18/11/2021 waarin de districtsrechtbank van de stad T. het verzoek van dhr. S. tegen mij, tot vaststelling van de hoofdverblijfplaats van onze kinderen, af te wijzen. De rechtbank heeft uitgesproken dat de kinderen hun hoofdverblijfplaats bij mij mogen houden. Er was geen gegronde reden om de kinderen bij S. te huisvesten. De rechtbank wees er ook op dat het feit dat de minderjarige kinderen hun hoofdverblijf bij hun moeder hebben. Dat dat dhr. S. niet de mogelijkheid ontnemt om zijn ouderlijke rechten en plichten uit te oefenen. Op de tweede pagina van het vertaalde vonnis wat ik graag wil bijvoegen staat een stempel waarin vermeld staat dat het vonnis in kracht van gewijsde is getreden op 28/12/2021. Dit wil zeggen dat er dus geen hoger beroep werd aangetekend door S..")

Verweerder had niet zomaar integraal mogen uitgaan van de ongefundeerde email dd. 18/07/2022. doch had minstens een bijkomend onderzoek dienen te voeren in plaats van het treffen van een beslissing tot weigering van verblijf.

Minstens heeft verweerder een disproportionele beslissing genomen.

De weigeringsmotieven in de bestreden beslissing :

- waarin de feiten vaagweg worden voorgesteld alsof verzoekster "vertrokken' zou zijn , zonder melding te maken van het tijdstip waarop verzoekster de echtelijke woning had verlaten - en daarmee insinuerend dat er nooit een effectieve samen woonst zou zijn geweest met dhr. K.DD.;
- waarin het huwelijk van verzoekster wordt omschreven als een schijnhuwelijk ; daar waar verzoekster sinds december 2020 steeds had samengeleefd met dhr. K.D. en waarin zij gedurende lange tijd het slachtoffer was geweest van intra-familiaal geweld ;
- waarin verzoekster bestempeld wordt als een dader van kinderontvoering ;

druisen flagrant in tegen de werkelijkheid en zijn gebaseerd op de louter eenzijdige, leugenachtige en ongecheckte beweringen van dhr. K.D. , afgelegd op de Stad Bilzen , amper twee dagen na de interventie van de Politie Bilzen in de echtelijke woonst waarbij verzoekster en haar kinderen werden ontzet en ondergebracht in een safe-house.

Het is dan ook overduidelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de formele en materiële motiveringsverplichting.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van de beslissingen van het bestuur in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn.

Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. "

2.1.2. Verzoekster beoogt met haar aanvraag de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, respectievelijk Belgische stiefvader van haar kinderen. Volgens de artikelen 40ter, §2, eerste lid, 1° en 40bis, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet verzoekster aantonen dat zij echtgenote is van een Belgische onderdaan en ze deze laatste vergezelt of zich bij hem voegt.

De verwerende partij is van oordeel dat niet is aangetoond dat eerste verzoekster zich bij de Belgische referentiepersoon komt voegen, nu er geen sprake meer is van een samenwoning met de Belgische referentiepersoon. Dit is het determinerende motief. In de mate dat ook nog wordt aangehaald dat het om een schijnhuwelijk zou gaan en dat er ten aanzien van verzoekster in Rusland aangifte werd gedaan van kindontvoering, moet de Raad vaststellen dat het gaat om overtollige motieven. De kritiek die verzoekster ertegen richt kan bij het desgevallend gegrond bevinden niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing indien het determinerende motief blijft staan.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster de bestreden beslissing verkeerd leest waar zij betoogt dat de verwerende partij insinueert dat er nooit een effectieve samenwoning is geweest met de referentiepersoon. De verwerende partij motiveert daarentegen dat zij "niet langer woonachtig is" op het in België opgegeven adres en dat er geen sprake meer is van samenwoning. Deze motivering impliceert dat wordt aangenomen dat er in het verleden een samenwoning is geweest, maar dat dat niet langer het geval is.

Verzoekster heeft weliswaar kritiek op de manier waarop de verwerende partij op de hoogte is gebracht van het feit dat zij en haar kinderen niet langer samenwonen met de referentiepersoon, maar zij betwist verder niet dat er geen samenwoning meer is. Zij meent echter dat de conclusie dat niet is aangetoond dat zij zich bij de referentiepersoon komt voegen, ongegrond en strijdig is met de feitelijke gegevens. In het bijzonder betoogt zij dat de voorwaarde dat zij haar Belgische echtgenoot moet vergezellen of zich bij hem moet voegen moet worden uitgelegd als dat er een minimum aan relatie tussen de echtgenoten moet zijn, waarbij samenwoning niet vereist is en dat de verwerende partij volledig ten onrechte is uitgegaan van het gegeven als zou er helemaal geen sprake zijn van enige relatie tussen haar en de referentiepersoon. Zij wijst op het feit dat zij en haar kinderen hebben samengewoond met de referentiepersoon van december 2020 tot 16 juli 2022, dat de echtelijke relatie een moeilijke periode kende, dat zij en haar kinderen slachtoffer werden van mishandeling en intra-familiaal geweld, dat de crisis in het gezin een hoogtepunt bereikte op 16 juli 2022 waarbij de politie moest tussenkomen en verzoekster en haar kinderen voor hun veiligheid werden ondergebracht in een safe-house alwaar ze tot op heden nog steeds verblijven.

Waar verzoekster betoogt dat de voorwaarde dat zij haar Belgische echtgenoot moet vergezellen of zich bij hem moet voegen moet worden uitgelegd als dat er een minimum aan relatie tussen de echtgenoten

moet zijn, waarbij samenwoning niet vereist is, kan de Raad alleen maar vaststellen dat zij niet aantoonbaar welk belang zij heeft bij dit argument. Immers, in het verzoekschrift en ter terechtzitting bevestigt haar raadsman dat zij en haar kinderen nog steeds in een safe-house verblijven. Het gegeven dat er ooit een relatie was, betekent niet dat dit op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen nog steeds het geval zou zijn. De elementen uit verzoeksters betoog bevestigen in wezen dat er geen minimum aan relatie meer is, temeer nu haar raadsman ter zitting aangeeft dat er momenteel nog geen verzoening heeft plaatsgevonden en dat ze niet weten wat de toekomst zal brengen. Met de loutere verwijzing naar het feit dat het huwelijk nog geldig is en dat noch het openbaar ministerie, noch één van de echtgenoten, noch eventuele andere belanghebbenden tot op heden een vordering tot nietigverklaring van het huwelijk hebben ingesteld bij de familierechtbank, toont verzoekster niet aan dat er een minimum aan relatie is tussen de echtgenoten.

Waar verzoekster nog aanvoert dat de verwerende partij een bijkomend onderzoek had moeten voeren en haar had moeten horen, stelt de Raad vast dat zij niet aantoonbaar dat de elementen die uit dit onderzoek of dit gehoor naar voren zouden komen, tot een andere beslissing zouden kunnen leiden. Uit voorgaande bespreking blijkt immers dat de elementen die verzoekster aanvoert in het verzoekschrift, wijzen op het feit dat er thans noch een samenwoning, noch een minimum aan relatie is.

Verzoekster heeft dus niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben geoordeeld dat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet nu niet kan worden vastgesteld dat zij de referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen. Dit motief volstaat, zoals reeds gesteld, om de bestreden beslissing te schragen. Waar zij voorafgaand aan de zitting nog een stuk neerlegt van het CAW Limburg waarin wordt gesteld dat verzoekster er 3 gesprekken had in het kader van intra-familiaal geweld en dat de begeleiding inmiddels werd afgerond, toont zij, daargelaten de vraag of dit mogelijk is en hoe schrijnend ook, niet aan dat dit een element is dat moest of kon worden betrokken bij de beoordeling van het voldaan zijn aan de wettelijke criteria zoals besloten in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° en artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

"2) Schending van artikel 8 E.V.K.M. (Verdrag van 04/11/1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden).

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

De bestreden beslissing , die totaal geen rekening houdt met het privé-leven van verzoekster en haar kinderen noch met de gezinssituatie van verzoekster, schendt de bepalingen van artikel 8 EVRM.

Verzoekster en haar kinderen zijn ingeburgerd ; getuige de talrijke attesten van integratie (& tewerkstelling) op naam van verzoekster alsook de schoolattesten en - rapporten op naam van de kinderen. (Stukken 44-84)

Verzoekster legt tevens meerdere getuigenverklaringen van vrienden en kennissen voor die niet alleen getuigen over de verregaande integratie van verzoekster en haar kinderen in de Bilzense gemeenschap, maar ook melding doen van het intra-familiaal geweld waarvan verzoekster en haar kinderen het slachtoffer zijn geweest. (Stukken 86-103)

Verzoeksters zoontje A. heeft ingevolge de mishandelingen in de thuissituatie psychische moeilijkheden gekregen en hierdoor een spraakgebrek ontwikkeld waarvoor hij in behandeling is bij een logopedist. (Stuk 85)

Verzoekster van haar kant wordt medisch opgevolgd ingevolge het intra-familiaal geweld. (Stukken 9-19)

Het is vanzelfsprekend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, en met name wanneer verweerder een beslissing neemt waarbij plotseling een einde wordt gesteld aan verzoeksters verblijf, dat verweerder om evidente redenen het privé leven van verzoekster en dat van haar kinderen en de lange duur van verblijf in België dient te respecteren.

Verzoekster heeft recht op eerbiediging van haar gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid.

Verzoekster vormt geen gevaar voor de Belgische openbare orde of voor de openbare veiligheid.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is geschonden door het bestreden Bevel.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkenen :

"Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nergens dat dergelijke afweging is gebeurd, maar wordt enkel verwezen naar het feit dat "verzoekster zou zijn vertrokken en dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk" zonder enig onderzoek terzake en zonder af te wegen of de beslissing in verhouding staat tot de ontwrichting van verzoeksters privé- en gezinsleven.

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.

Dat er in casu wel degelijk sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM. hoeft niet in vraag te worden gesteld.

Dat er in casu sprake is van een inmenging door verweerder in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekster, staat buiten kijf.

Verweerder had (cfr. artikel 8. eerste lid van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren.

Verweerder had moeten weten dat door een einde te stellen aan verzoeksters verblijf, het privé leven van verzoekster en haar kinderen daadwerkelijk zal worden gehypothekeerd.

Minstens had verweerder moeten weten dat verzoekster zou worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in de Russische Federatie normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Om die redenen had verweerder het gezinsleven van verzoekster in België dienen te handhaven. (Stukken 44-103)

Het is dan ook bewezen dat er in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van verzoekster en deze van de Belgische Staat wat maakt dat verweerder een positieve verplichting had om verzoeksters recht op privé leven in België te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM staat vast.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 20 juli 2022 (Bijlage 20) te worden vernietigd."

2.2.2. De aanvraag die verzoekster in eigen naam en in naam van haar kinderen had ingediend had als doel de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot. Nu niet is aangetoond dat er nog een minimum aan relatie zou zijn tussen verzoekster en haar kinderen enerzijds, en hun echtgenoot respectievelijk stiefvader anderzijds, toont verzoekster niet aan dat zij zich nog dienstig kan beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar zij verder wijst op het feit dat zij en haar kinderen inmiddels een privéleven zouden hebben ontwikkeld in België, is de Raad geen bepaling bekend -en verzoekster brengt evenmin een dergelijke bepaling aan- waaruit zou blijken dat de verwerende partij in de thans bestreden beslissing een onderzoek moet doen naar en moet motiveren over andere elementen dan het al dan niet vervuld zijn van de criteria bepaald in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° en artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, wordt met de bestreden beslissing het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd, en wordt geen bestaand verblijfsrecht beëindigd. Er moest dus geen onderzoek plaatsvinden, noch moest worden gemotiveerd over het privéleven waar verzoekster op doelt. Daarenboven draagt de bestreden beslissing geen terugkeerbesluit in zich, en blijkt ook niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Om al deze redenen kan verzoekster zich niet dienstig beroepen op artikel 8 van het EVRM. De nieuwe stukken die zij neerlegt, met name een kopie van een arbeidsovereenkomst en de schoolrapporten van de kinderen zijn alleen al om die reden evenmin dienstig.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS